

Беше ми необходимо много време да дам отговорите си на тези въпроси и започнах да разбирам, че колкото повече време минава, толкова повече и възможността да напиша нови такива расте и все още не съм сигурна, че това са най-точните.

Аз съм една мечтателка. И честно да си призная, напоследък често мисля за себе си като за нещо малко, ама много малко, почти като нищо, и колкото повече го правя и си мисля така - че съм едно нищо - толкова по-добре се чувствам. Мисля си, че понякога прекалено много говорим. И трудно слушаме, слушаме и нищо не чуваме. Дори концерт, дори поезия, а какво остава за ближния. Прекалено много знаем и мислим, а забравяме да се въодушевяваме, да се наслаждаваме, да чувстваме, да преживяваме, да съзерцаваме, да се вглъбяваме, да се молим. Тичаме от впечатление на впечатление в гонене на една химера, наречена щастие и пропускаме най-важното и най-голямото ни благо – пропускаме него - Живота. Може би през последните си няколко години започнах да се уча как да живея. Как да имам достоен живот.

Преди известно време имах заведение за здравословно хранене в София. Общо три-четири години се занимавах с тази професия. И си мислех, че ако някой ме попита за какво работя, защо го правя - мислено си отговарях на въпроса, че го правя за един миг тишина. Един съвършен миг, когато клиентът е дошъл, взел си е храна, седнал е и е останал сам с нея. Навлизам крадешком, като таен зрител, в нещо абсолютно лично, което се случва между човека и неговата храна. Гледал я е, вкусил я е и ето, той идва – тихият миг, в който аз чувствам, виждам неговото блаженство, удовлетворение и наслада. И той започва да изпитва едно малко вътрешно доволство, което внася топлина и радост и в моя, и в неговия ден. Това е върховният миг в тишината, който ми даваше вяра, че има смисъл да работя и творя (готвя).

Днес сбъдвам друга моя мечта. Като дете мислех, че някой ден ще издам книга и че тя ще стане свръх-популярна, но не знаех на каква тема ще бъде книгата. Понякога си мислех, че ще бъде детска, а понякога си мислех, че ще е роман. Чудех се дали пък няма да е кулинарна книга със здравословни рецепти и полезни

съвети за здрав живот. Е, не беше нито една от тях. Първата ми книга е съвсем, съвсем различна от всичко, което някога съм подозирала, че може да бъде. И съм много щастлива, че тиражът ѝ почти свърши, и то за много кратко време. Издадохме и други книги, работим над нови проекти и имаме своите планове за осъществяване. Това е линк към страницката ни във фейсбук, ако искате да ни видите там:

www.facebook.com/izdatelstvo.blagodat

Все пак в нашия материален свят трябва човек да има и по-доходоносна работа, която да му помага да осъществява плановете и мечтите си. И така, започнах да се реализирам в нова професия, чрез която да помагам на хората да са по-здрави, по-красиви, по-балансиранни; работа, чрез която да внасям покой в тях, да помагам във възстановяването на връзката и хармонията между ума и сърцето. И тук, пак ще наблегна на един миг, който съзирам. И отново, там няма нужда от думи. Няма значение език, народност, религия. Върховният миг от работата ми е, когато сме приключили, да мога да видя очите на човека, защото тогава именно аз виждам истинския човек. Чистият човек, онзи дълбоко скритият, спокойният, благодарният, без маска и грим. Защото, ако той ми се довери и се отпусне – всичко ненужно пада... и остава само истината.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Спомням си един от най-хубавите периоди в моя живот: бях на 26 години, когато, заради организацията на протест против добива на шистов газ, изгубих работата си (толкова много се запалих и загрижих за хората и природата, че пренебрегнах малко задълженията си в работата). Тогава живеех в Плевен при родителите си и имах заем, който не знаех как ще изплащам. Стоях на минус 10-15 градуса в центъра на града, за да събираме подписи от гражданите и да ги информираме, че става нещо важно, нещо с големи последици. Тогава правехме пресконференции, интервюта в местните радиа и изобщо това беше една важна за мене работа, и виках без капка срам с всички

сили в мегафона: „Не давам страната си на Шеврон“. И бях готова да се бия.

В този период, когато бях в най-ниската точка от живота си в материален план, се докоснах и до най-високата в духовен – открих за себе си учението на Всемировия Учител Петър Дънов, с духовното име Беинса Дуно, което беше, и е за мен - и сила и вяра, и утеха и радост, и надежда. Видях как животът ми се измени и започнах да бъда благодарна за всичко, което до този момент имах и колкото по-благодарна ставах, толкова повече идваше към мен и тогава започнах да виждам изобилието навсякъде и във всичко. И радостта растеше. В края на всеки ден си правех равносметка как всъщност е изминал той и нямах търпение да се събудя на следващия, за да го преживея. Казвах си: „Господи, това беше най-щастливият ден в моя живот!“ и всеки следващ го надрастваше. Това беше един плавен период на прекъсване на връзките ми със старото, за да има къде да започне да се влива в мен новият живот. В стари мехове ново вино не може да се налива.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

Най-трудното нещо, което съм преживявала е едно огромно, дълбоко разочарование, което ми разкриваше своята дълбочина постепенно, докато не изпих и последната капка от горчивата чаша. Трябваше да го приема в себе си, да се примиря с него и без много, много приказки, и без осъждане, да вдигна глава и да продължа напред.

Другата горчивина, която трябваше да преглътна беше смъртта на баща ми. Няма такава скръб. Не бях изпитвала подобна болка. Тя не може да се сравни с нищо. Все едно те режат, но оставаш цял, и от това още повече боли. Моят баща. Моето тихо разбиране. Една от последните му творби беше „Христа на разпятието”.

В какво вярваш?

Вярвам, че любовта е единствената реалност в света. Аз съм наивен оптимист, но и любовта е такава – на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи, благосклонна е. Вярвам в светлото бъдеще.

Вярваш ли в хората?

Да, вярвам в хората. Въпреки, че човечеството е тръгнало по лекия път надолу към бездната чрез стремежа си към пари, власт и задоволяване на низки страсти, и с желанието си да направи живота си лесен - с удобства и технологии, които постепенно отнемат възможността му да мисли, аз вярвам. Въпреки, че той е готов да погази всяка ценност и морал, аз вярвам в милосърдното и благосклонно сърце на човека, както и че той има възможността да се промени, да развие своите дарби и таланти, и да оправдае своето съществуване. Така, както апостол Павел от гонител на християните се превърна в един от най-силните апостоли на вярата и разпространител на словото Божие. Великият пример. Вечният пример е той. И така, аз вярвам. Виждам често хора, запалени като факли, които със

своята собствена светлина горят и запалват и другите. От нея излиза и една мека и нежна топлина, която ще ни спаси. Когато сами започнем да я намираме в себе си, ще бъдем достойни за нея. Тя е тази, която ще топли сърцето ни в студените дни и ще внася светлина в ума ни, за да може съзнанието ни да се разшири, за да видим илюзиите на този свят и да се повдигнем към Духа.

А в себе си?

Да вярвам, че мога да постигна нещо сама е нереално, защото знам, че само с Бога всичко мога. Това, което за човека е невъзможно, за Бога е възможно. Щом Той вярва в мен и ми е дал живот и възможност да се повдигна, значи и аз трябва да вярвам в себе си.

„Мога! Можеш! Може! Можем! Можете! Могат!

Мога аз! Можеш Ти, Господи, Който Си в мене и в моята душа!

Може Великият Дух, Който ни ръководи, можем ние, можете вие, Които сте в нас и в нашите души!

Могат Твоите всички духове, Които ни ръководят!

Вярвам в Тебе, Господи, Който си ми говорил в миналото!

Вярвам в Тебе, Господи, Който ми говориш сега!

Вярвам в Тебе, Господи, Който ще ми говориш в бъдеще!”

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Честно ли? Мечтая да видя царството Божие на земята. Това ми е най-голямата мечта и надежда. И знаете ли? Понякога го виждам. Това лято на морето, в едно село, навътре в страната, срещнах на пътя една стара циганка. Думи за извор и вода разменихме, и в очите си обич открихме. Прогледнах в нея бързо, без страх, и Кой е приютила в сърцето си разбрах. Щом тя люби толкова силно моя небесен Баща, тя веднага става моя скъпа, сродна сестра. За Господа вишни няма нужда от думи излишни. Щастлива бях, че открих я и тръгнах си с вяра и надежда, че Духът ни събира и по път ни отвежда.

Ев. Лука: „Царството Божие вътре във вас е“

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Преди няколко години, когато много работех, не ми стигаше време за всичко. Завиждах на хората, които имаха време да говорят дълго по телефона и се чудех как е възможно, защото аз не успявах да бъда добра дъщеря, дори по телефона. Тогава си пожелах да намеря една дупка във време-пространството и да я разширя, и там да пребивавам. Поставих си това за цел и я намерих, тогава започнах да живея в настоящето. Когато бързаме, ние всъщност проявяваме нетърпение. Изобщо, ако човек реши да ходи по духовния път, никакво бързане не се позволява. Всичко се случва на своето точно определено време. И вече знам, че ако има нещо, което искам да постигна, а не става, то или не е за мен, или просто не му е дошло още времето. Всички хора искат повече време със своите близки, и това е нормално. Аз искам повече истински и чисти мигове с тях, а не много време.

Но истината е, че има едно голямо нещо, за което много мечтая и за което не ми достига време, и то е да разпространявам активно Паневритмия. В София или извън нея – няма значение. Може би догодина.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Да, много е важна. Кардинално важна. Прошката е свобода. Тя е всичко. Тя е велик ключ и възможност, който ни е даден, за да се проявим в личния си избор. Прошката, истинската прошка, с всички нейни нива, освобождава човека от кармичните връзки. Но за нея трябва дълбоко разбиране и осъзнаване. Прошката е път към любовта.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?

Както вече споделих, започнах да живея днес, в реалността на настоящето битие, като се уча от грешките на миналото и осъзнавам факта, че основите на своето бъдеще полагам сега.

Харесваш ли нашето време?

Преди години, когато бях малка, не го харесвах. Не го разбирах и не виждах как мога да живея в него и исках да избягам от този свят. Тежко ми беше и трудничко, защото сякаш растях сама и неразбрана, и носех тази скръб и тежест в душата си. Сега харесвам нашето време, защото знам, че това е най-благодатното време за човека, изобщо откакто той съществува. Защото знам, че онова, което в миналото е ставало за 1000 години, сега може да стане за 100. Онова, което в миналото е ставало за сто години, сега може да стане за една. Изобщо, накратко казано, сега живеем в най-хубавото време, имаме най-големите възможности, най-добрите условия, за да започнем да прекъсваме нишките, с които сме се оплели в материалния свят и да се привържем повече към Духовния.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Има такова място и то е там, където мога да бъда себе си. Това място е едновременно и навсякъде, и никъде. То е там, където мога да се опитам да бъда обгърната от Духа. Да вляза в това свещено място на душата си. Това е най-великото, най-високото, най-чистото място. Може да е един миг в целия живот, но по-велико нещо от него няма. Другото няма значение.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши ми го с три думи.

Да, обичам живота. За мен той е велика привилегия и дар. Ще го опиша в изречение: „Училище е Животът на земята, който ни се дава по великата милост на Бога, за да проявим Любовта.“

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Едни от най-красивите гледки в моя живот са били, когато съм виждала да се проявява доброто. Когато съм виждала как един

човек помага на друг. И този, който помага, помага в тайна – без думи хвалебствени, а тихо си служи. Това е красота. На друго място виждам красотата в децата, когато проявят доброто от само себе си, без да им се казва или показва как или защо. Една от най-красивите гледки – усмивката на баща ми – безценна. Може би още много мога да напиша за тях, за красивите гледки – за изгрева, дъгата, милия поглед, думата блага, да видя нежно чувство проявено. Друго нещо, което спира дъха ми е, когато видя човек, точно поставен на своето си място. Ще поясня – когато видя някой, който с размах и лекота твори, здраво стъпил на краката си, открил призванието си и изпълвайки със смисъл своя живот, да внася пълнота и вдъхновение в живота на другите. Виждам в това една велика, красива творба.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

В Рила планина. Всеки път, когато се качвам на езерата имам чувството, че се приближавам към дома. И тихо плача. И искам да съм сама тогава.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Упованието в Бога и вярата, че всичко е за добро.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Майка ми.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Да, искам да се науча да бъда по-постоянна и да развия силите на своята воля. И искам да отслабна с поне 10 килограма.

Намерила ли си призванието си?

Преди известно време споделих с приятел, и то с голяма радост, че си намерих място в София, където да работя. После разсъждавах върху собствените си думи - „намерих си място“. Е, добре, най-накрая, след 33 години си намерих мястото. Така че, да – мога да кажа, че съм намерила призванието си, но го виждам не като едно-единствено нещо, а като съвкупност от няколко неща, които оформят „тялото“ на това призвание.

Всъщност Господ ни е призовал на своята нива да работим и от будността на нашето съзнание зависи доколко чуваме този зов. Ние идваме на земята, за да свършим точно определена работа, имаме да изпълняваме план, който ни е даден от Небето, но понякога човек забравя за него и започва да си чертае свой собствен, грандиозен план и после се чуди защо страда. Така че, колкото по-точно човек върви по начертания план, толкова по-близко е до своето призвание и роля, която има да изиграе на тази сцена. Понеже е свързано с темата, ще си позволя да сложа тук един линк, към текст, който смятам за важен:

triangle.bg/books/calling.1998/all.html

www.youtube.com/watch?v=Q9ANDZuZKZU

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Мисля, че преди доста години бях решила, че няма нищо страшно в това, ако трябва да изгубя живота си - да го направя, но да запазя своя идеал чист и неопетнен. Мисля си обаче, че всички сме крайно неподготвени да посрещнем смъртта, както нашата, така и на нашите ближни. В историята имаме много образци, които са били подготвени и са я посрещали с пълен вътрешен мир. Можем да насочим зора си към тях, да съпреживеем и да се поучим от техния опит. Сократ е един такъв пример. А висшият образец е, разбира се, Христа.

Относно живота след смъртта и въпроса за прераждането не мисля, че става въпрос за вярване, а за знаене. Дори в Библията

Христос говори за прераждането.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Движението сред хората и общението и взаимодействието ми с тях. Когато знам, че съм нужна, полезна някъде и на някого. Друго, което ме кара да се чувствам жива, е диханието. В писанието се казва: „И вдъхна Бог в човека и той стана жива душа.“

Какво е за теб самотата?

Самотата е необходимост. Човек трябва да остава сам, за да може да се справя със себе си. И горещо препоръчвам на всички съзнателно да намираме време да оставаме сами, защото често, понякога дори и един цял живот не стига за това. Крием се зад семействата си, зад работата си, зад грижите, зад задълженията и отговорностите си, зад удоволствията си и не ни остават време и сили да се изправим пред най-големия ужас и кошмар в живота си, а именно – пред самия себе си. Да го преживеем това. Да се преборим с двойствената си природа и да се освободим от собствените си окови, за да се опознаем в истинската си светлина.

Какво ти дава представа за вечност?

Представата за вечност ми дава разбирането, че съществува едно място в Битието, в което няма време и пространство. Вечен е само Един и това е Бог, и за да имаме представа за вечност, трябва да почувстваме себе си като неразривна частица от Него. Когато човешката душа се слее с Духа и е обгърната от Христовото съзнание, може би ще изпитаме чувство за вечност. Мястото, в което Бог се проявява е вечност, тоест само Той може да ми даде такава представа.

Какви чувства изпитваш най-често?

Изпитвам всякакви чувства. Аз съм сложна личност и доста чувствителна натура. Много се впечатлявам и често се въодушевявам от почти всичко, което срещам по пътя си. Имам много желаниа и копнежи, които искам да видя реализирани, и най-вече последиците от тях, и когато това не се случва малко страдам от безсилие и изпадам в безтегловност.

Какво е щастието за теб? Опиши ми един свършен ден...

Щастието е една илюзия. Докато живеем между тези две полярности щастие-нещастие, истинска свобода няма. Един свършен ден може би би се състоял в това да се събудя ведра много рано и да посрещна изгрева на слънцето от високо и чисто място. Да имам време за молитва, за песен, за упражнения, за дишане и да мога да напека гърба си на Слънце поне за 10 минути. Да изпия кафето си и да прегледам пощата си. Да организирам деня си. После – да отида да работя, да съм полезна някъде, с нещо, да помагам на хората, където, както мога. Вечерта да отида на концерт или на хор, и прибирайки се към дома да се разходя, съзерцавайки красотата на звездното небе. И да има с кого да споделя тази красота. Свършеният ми ден включва в себе си работа на физическото поле, работа духовна, свързана със сърцето и полето на чувствата, и работа, свързана с менталния свят, т.е. със света на ума. През всичкото останало време ние се храним, спим и се грижим за телата си, също така и говорим. Твърде много говорим. Много време прекарваме в изключително несъществени разговори, като с това излишно изразходваме голямо количество енергия и време.

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Да любят. Колкото могат повече. Всичко и всички. На детето бих казала още винаги да се стреми към истината, да я търси и пази.

Какво може да те разплаче?

Много неща. Но най-често май ми се е случвало да плача от неразбиране, от пренебрегване, от непознаване.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Свещеният танц – Паневритмията. Тя те вкарва в постоянен контакт с радостта, с първичната чиста радост. Другите неща май са еднакви за всички - красивата постъпка, богатата дума, топлото чувство, доброто, красотата, приятелите, проявите на живата разумна природа, музиката, поезията, изкуството.

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Може би около 4/6 да съм си го наредила. Не знам каква е цялата картина за мен. Имам идея, но все още цялостния план не мога да обхвана. Нужни са години на трупане на знания, опит, умения, качества, придобиване на добродетели и израстване, за да мога да градя стабилно, тухла по тухла, своя живот.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Ценя най-много възможността да уча и да се развивам. Ценя идеалите си и самия живот, който сам по себе си е велика отговорност и привилегия. Чувствам най-голяма благодарност на майка ми, че ме е родила, на Бог, че ме е пратил на земята и на Учителя, че ме е приел в Школата да се уча. Неговото Учение дава смисъл и пълнота на живота ми. За него съм най-благодарна.

Благодаря и на Кристина за това, че ми изпрати тези въпроси. За

мен беше приключение да се прегледам. Надявам се, че ще се срещнем с някои от вас отново, някога, нагоре - по пътя към светлината.

С обич

Бъдете

Интервюто е дадено за проекта на Кристина- „Един от нас споделя“ на 30 ноември 2018 г.

http://www.oneofusshares.com/2018/11/blog-post_30.html